

Allah sevgisinə əsaslanan həqiqi sevgi əsla tükənməz

Allah sevgisinə əsaslanan həqiqi sevgi insanın ruhunda keçici duyğuların meydana gətirdiyi adi bir yaxınlıq deyildir. Mənbəyi Allah sevgisi olan bu sevgi xarici şərtlərdən, zamanın keçməsindən, vərdislərdən və ya dünyəvi gözləntilərdən asılı olaraq zəifləmir. Əksinə, insan sevdiyi şəxsdə Allahın təzahürlərini, gözəl əxlaqı, səmimiyyəti, mərhəməti, vəfanı və ruhunun dərinliklərindəki gözəllikləri gördükcə sevgisi daha da artır. Buna görə də həqiqi sevgi zamanla tükənən və ya dəyərini itirən bir duyğu deyil; Allahın qəlbə yaratdığı, hər ötən gün daha da dərinləşən və qiyməti daha yaxşı anlaşılan çox böyük bir nemətdir.

Allah sevgisinə əsaslanan həqiqi sevgidə heç bir zaman bezmək və ya usanmaq olmur. Çünki insan sevdiyi şəxsi yalnız xarici görünüşünə, özünə təmin etdiyi mənfəətlərə, vərdişə və ya keçici səbəblərə görə sevmir. Onu Allahın bir təzahürü, Allahın yaratdığı və gözəl əxlaqla bəzədilmiş dəyərli bir insan kimi görür. Bu səbəbdən sevginin təməli keçici səbəblərə deyil, insanın ruhuna, xarakterinə, əxlaqına və daşıdığı mənəvi gözəlliklərə əsaslanır.

Allah sevgisinə əsaslanan sevgidə insan sevdiyi şəxsə adi bir insan kimi baxmır. Onun Allaha olan sevgisini, gözəl əxlaqını, səmimiyyətini, vicdanını, mərhəmətini, şəfqətini, fədakarlığını və sahib olduğu daha bir çox gözəl xüsusiyyəti görür.

Sevginin təməli bütün bu mənəvi gözəlliklər olduğu üçün sevgi xarici şərtlərdən asılı olaraq dəyişmir. Çünki insanın əsl sevdiyi keçici görüntülər deyil, ruhunda daşıdığı dəyərlərdir.

Belə bir sevgidə sevilən şəxsin gözəl əxlaqı və xarakteri yalnız müəyyən zamanlarda deyil, həyatın hər sahəsində özünü göstərir. Bu gözəlliklər şərtlərə, ruh halına və ya mənafeələrə görə dəyişmədiyi üçün sevgi də daim canlılığını və gücünü qoruyur.

Bir gün sevgi göstərüb başqa bir gün laqeyd davranmaq,
bir gün dəyər verib başqa bir gün unutmaq
kimi ziddiyyətli və qeyri-sabit davranışlar meydana çıxmır.

Çünki bu sevginin mənbəyi keçici duyğular deyil, Allah sevgisidir.

Allaha duyulan sevgi və bağlılıq azalan deyil, daim güclənən və dərinləşən bir mahiyyət daşıdığı üçün, bu sevginin təzahürü olan məhəbbət də eyni şəkildə sabit və qalıcı olur. İnsan Allahı sevməkdən əsla vaz keçmədiyi kimi, Allah sevgisi ilə sevdiyi insana olan sevgisindən də heç vaxt vaz keçmir. Necə ki, Allah: “**...İman edənlərin Allaha olan sevgisi isə daha qüvvətlidir...!**” (Bəqərə surəsi, 165)

Allah sevgisi gücləndikcə Allah üçün insana duyulan sevgi də eyni şəkildə güclənir və dərinləşir.

İnsanın Allaha olan sevgisi necə gündəlik hadisələrdən, ruh halından və ya keçici şərtlərdən əsla təsirlənmirsə, Allah sevgisi ilə yaşanan sevgi də eyni şəkildə sarsılmaz bir xüsusiyyət daşıyır. Bu səbəbdən sevdiyi şəxsə verdiyi dəyər, göstərdiyi diqqət, hiss etdirdiyi sevgi və yaxınlıq heç bir şəraitdə dəyişmir. Hər zaman eyni səmimiyyət və qətiyyətlə davam edir.

Belə bir insan qarşısındakı şəxsin xoşbəxtliyinə əhəmiyyət verir, onu qoruyur və yaxşılığını istəyir. Sevgisini isə gözəl sözləri, incə düşüncələri, vəfası, sədaqəti və səmimi diqqəti ilə ifadə edir.

Necə ki, Quranda buyurulur:

Şübhəsiz, Rəhman (olan Allah) iman edib yaxşı işlər görənlərin qəlbində bir-birinə qarşı sevgi yaradacaqdır.

(Məryəm surəsi, 96)

Buna görə də Allaha inanan insanların yaşadığı bu sevgi Allahın imanlarına qarşılıq olaraq bəxş etdiyi xüsusi bir nemət və lütfdür. Mənbəyini Allahdan alan bu sevgi keçici səbəblərə əsaslanan duyğular kimi asanlıqla zəifləyən, istiqaməti dəyişən və ya yox olan bir sevgi deyildir. Əksinə, iman gücləndikcə güclənən, dərinləşdikcə dərinləşən, heç bir şərtədən təsirlənmədən varlığını davam etdirən möhkəm və qalıcı bir sevgidir.

Buna görə də Allah sevgisinə əsaslanan sevgi insanın bütün davranışlarında öz əksini tapan bir gözəllik meydana gətirir. Beləliklə, sevgi yalnız hiss edilən bir duyğu olaraq qalmır. Davranışlara, üsluba və gündəlik həyatın hər anına sirayət edən bir gözəlliyə çevrilir.

İnsan isə sevdiyi şəxsə bu gözəl əlaqə və səmimi sevgini gördükcə ona daha çox bağlanır.

Çünki;

gözəl əlaqə sevgi doğurur,

səmimiyyət güvən yaradır,

şəfqət, mərhəmət, vəfa və sədaqət isə qəlbləri bir-birinə yaxınlaşdırır.

Sevilən şəxsin hər gözəl davranışı, hər incə düşüncəsi və hər fədakarlığı sevgini bir az da artırır. İnsan sevdiyi şəxsin xarakterindəki, əlaqindəki və ruhundakı gözəllikləri hər ötən gün daha dərinlən kəşf edir. Fərq etdiyi hər yeni gözəllik və hiss etdiyi hər yeni incəlik onun heyranlığını, təqdirini və sevgisini daha da artırır.

Bu səbəbdən Allah sevgisinə əsaslanan sevgidə bezmək və usanmaq olmur. İnsan sevdiyi şəxsin varlığından, xarakterindən, əxlaqından, danışığından, baxışından, bir sözlə, hər halından səmimi sevinc duyur, həyəcan və xoşbəxtlik hissi yaşayır. Buna görə də zaman keçdikcə bu sevgi azalmaq əvəzinə daha da güclənir.

“Sevgidən bezənlər” əslində həqiqi sevgini yaşamayan, yalnız keçici həyəcanlarını və mənfəət gözləntilərini itirən insanlardır.

Bəzi insanlar həqiqi sevgini çox vaxt keçici həyəcanlarla qarışdırırlar. Buna görə də ilk günlərdə yaşanan coşqunun zəifləməsini sevginin azalması kimi qiymətləndirirlər. Halbuki həyəcanın azalması ilə sevginin azalması eyni şey deyildir.

Keçici həyəcanlar çox vaxt yeniliyə, marağa, gözləntilərə və ya müxtəlif mənfəətlərə əsaslanır. Bu səbəblər aradan qalxdıqda, onlara bağlı olaraq yaranan zəif və keçici dünyəvi duyğular da zəifləyir. Bu isə bəzi insanların sevginin də sona çatdığını düşünmələrinə səbəb olur. Halbuki əslində zəifləyən sevgi deyil. Sevgi zənn edilən keçici həyəcanlar və gözləntilərdir.

Həqiqi sevgi isə həyəcanla müqayisədə qat-qat dərin bir duyğudur. Həqiqi sevgidə insan sevdiyi şəxsin yanında hüzur tapır. Necə ki, Allah buyurur:

Ünsiyyət edəsiniz deyə sizin üçün öz nəfsinizdən zövcə xəlq edib aranızda sevgi və mərhəmət yaratması da Onun dəlillərindəndir. Şübhəsiz ki, bunda düşünən qövm üçün ibrətlər vardır. (Rum surəsi, 21)

Ayədə bildirildiyi kimi Allah sevgini və mərhəməti insanlar arasında hüsur vasitəsi olaraq yaratmışdır. Bu səbəbdən Allah sevgisinə əsaslanan həqiqi sevgi insana yalnız həyəcan deyil, eyni zamanda dərin bir güvən, yaxınlıq, xoşbəxtlik və rahatlıq bəxş edir. İnsan sevdiyi şəxsin səsinə eşitməkdən, üzünü görməkdən və onunla eyni mühitdə olmaqdan xoşbəxt olur. Aradan illər keçsə də bu sevgi və xoşbəxtlik köhnəlmir, azalmır, yox olmur. Əksinə, insan sevdiyi şəxsi daha yaxından tanıdıqca ona olan sevgisi, heyranlığı, bağlılığı və yaxınlığı getdikcə daha da artır.

Həqiqi sevgidə zaman sevgini azaldan bir amil deyil, onu gücləndirən və dərinləşdirən bir vasitədir. Belə bir sevgidə birlikdə uzun zaman keçirməkdən bezmək və ya sıxılmaq mümkün deyil. Sevgi əsla azalmır.

Həqiqətən Allah sevgisi ilə sevən bir insan üçün **“tez-tez birlikdə olmaq”** deyə bir anlayış yoxdur. İnsan sevdiyi biri ilə saatlarla, günlərlə, hətta davamlı olaraq birlikdə olsa belə, ondan əsla sıxılmaz. Çünki sevilən şəxs bir əşya və ya tükənəcək bir şey deyildir. İnsan sevdiyi şəxsin yanında olmaqdan hər zaman böyük zövq alır.

Necə ki insan;

çox sevdiyi bir mənzərəyə hər baxdığında yenidən heyran qala bilirsə, çox sevdiyi bir musiqini təkrar-təkrar dinləməkdən darıxmır, əksinə, bundan böyük zövq alırsa, sevdiyi insanın yanında olmaqdan da narahat olmaz, əksinə, daha da xoşbəxt olar. Çünki sevgi təkrarlandığıca dəyəri azalan deyil, dəyəri daha da yaxşı anlaşılan bir nemətdir.

Üstəlik, sevgi bir mənzərədən və ya bir musiqidən qat-qat böyük və daha dərin bir nemətdir. Çünki nə mənzərənin, nə də musiqinin ruhu vardır. Onlar insana yalnız müəyyən cəhətləri ilə xitab edir və müəyyən dərəcədə təsir göstərirlər.

Halbuki insanın ruhu var. Allahın insana bəxş etdiyi bu ruh isə dərinliyi, zənginliyi və davamlı olaraq yeni tərəflərini üzə çıxaran xüsusiyyəti ilə maddi varlıqlardan tamamilə fərqlənir.

Buna görə də Allahın təzahürü olaraq sevilən bir insanın ruhundakı gözəlliklər hər ötən gün insanda daha dərin heyranlıq, daha böyük sevgi və daha güclü bağlılıq yaradır. Bu səbəbdən belə bir sevgidə bezginlik və usanmaq olmur.

İnsan sevdiyi ilə daim birlikdə olsa belə, onu özləmək hissi heç vaxt tükənmir.

Allah sevgisinə əsaslanan həqiqi sevgidə insan sevdiyi insanın varlığına heç bir zaman doymur.

Birlikdə keçirilən zaman artdıqca sevgi azalmır, əksinə, daha da güclənir. Bu səbəbdən sevilən şəxslə nə qədər çox vaxt keçirilsə də, ondan uzaqlaşmaq istəyi yaranmır. Əksinə, insan sevdiyi ilə daha çox birlikdə olmaq, daha çox söhbət etmək və daha çox paylaşmaq istəyir.

Çünki Allahın təzahürü olaraq yaşanan sevgidə sevilən şəxsin varlığı insana hüzur, xoşbəxtlik və sevinc bəxş edir. İnsan sevdiyi şəxsdən bezmədiyi kimi, onunla keçirdiyi zamanın da sona çatmasını istəmir. Birlikdə keçirilən hər an çox qiymətli olur. Sevgi artdıqca bəyənmə artır, bəyənmə artdıqca yaxınlıq artır, yaxınlıq artdıqca isə birlikdə olmaq arzusu daha da güclənir.

Bu səbəbdən həqiqi sevgidə insan sevdiyi şəxslə daim birlikdə olsa belə, onu özləmək hissi heç vaxt tükənmir. Əksinə, sevgi artdıqca bu hiss daha da güclənir. Çünki insan sevdiyi şəxsə nə qədər dəyər verirsə, onunla birlikdə olmaqdan da bir o qədər xoşbəxtlik duyur.

İnsan sevdiyi şəxsi gördükdə xoşbəxt olur, görmədikdə isə onu axtarır. Sevdiyi şəxslə nə qədər çox birlikdə olsa da, onu görmədiyi anda darıxmağa başlayır. Bir dəqiqə əvvəl yanında olsa belə, ondan ayrıldığı anda darıxır. Həqiqi sevgidə darıxmaq ayrılığın deyil, sevginin bir nəticəsidir. İnsan sevdiyi şəxsdən uzaq qalmaq istəmədiyi üçün darıxır, onunla daha çox birlikdə olmaq istədiyi üçün darıxır.

Bu səbəbdən Allah sevgisinə əsaslanan sevgi artdıqca:

darıxmaq da artır,

yaxınlıq da artır,

birlikdə olmaq arzusu da artır.

Qəlbə yaranan duyğu bezmək deyil, sevdiyinə daha da yaxın olmaq istəyidir.

Həqiqi sevgidə ayrılıq düşüncəsinə yer yoxdur. İnsan bu sevgini hər keçən gün daha dərinədən yaşamaq, sevdiyi insanla onu daha çox paylaşmaq istəyir.

Allah sevgisinə əsaslanan bir sevgidə ayrılıq düşüncəsi əsla ola bilməz. İnsan sevdiyi şəxsdən vaz keçməyi, ondan uzaqlaşmağı və onu həyatından çıxarmağı heç vaxt düşünmür. Güclü və səmimi sevgidə insanın qəlbində sevdiyi ilə birlikdə olmaq arzusu heç vaxt tükənmir. Onun Allaha olan sevgisi, varlığı, sevgi dərinliyi və gözəl əxlaqı qarşısındakı insana hüsur və xoşbəxtlik bəxş etdiyi üçün ondan uzaq qalmaq deyil, ona daha da yaxın olmaq arzusu yaranır. İnsan sevdiyi ilə daha çox vaxt keçirmək, daha çox paylaşmaq və davamlı olaraq daha da səmimi olmaq istəyir.

Buna görə də həqiqi sevgidə insanın qəlbindəki ən güclü istək sevgini daha da artırmaq və onu daha dərin yaşamaqdır.

“Sevgimizi necə daha da dərinləşdirə bilərik?”

“Onu necə daha da gücləndirə bilərik?”

“Bir-birimizə sevgimizi necə daha gözəl göstərə bilərik?”

kimi düşüncələr ön plana çıxır. Çünki sevgi durğun deyildir. O, davamlı olaraq artır, güclənir və dərinləşir.

Sevgi varsa, maneələr böyümür. Kiçik məsələlər sevginin önünə keçmir

Allah sevgisinə əsaslanan bir sevgidə qarşıya çıxan maneələr heç bir zaman problemə çevrilmir. Çünki sevən insanlar üçün sevgi hər şeydən qiymətlidir. İnsan necə ki, qiymətli bir əşyasına böyük dəyər verir, onu itirməmək üçün əlindən gələni edir və ona diqqətlə qayğı göstərsə, Allahın təzahürü olaraq sevilən bir insan da dünyadakı bütün maddi sərvətlərdən və dünya nemətlərindən daha qiymətlidir.

Bu səbəbdən sevgiyə dəyər verən insan hər hansı bir problem və ya maneə ilə qarşılaşdıqda, onun sevgisinə zərər verməsinə imkan vermir. Əksinə, həll yolları axtarır. Problemləri sevgini bitirəcək bəhanələr kimi deyil, onu daha da gücləndirəcək fürsətlər kimi görür.

Sevginin dəyərini bilən insanlar keçici maneələrin sonsuza qədər davam edəcək bir gözəlliyin qarşısını kəsməsinə imkan vermirlər. Buna görə də kiçik məsələlərdə ilişib qalmır, qürurun, inadın, kaprizlərin, lüzumsuz incikliklərin və ya böyüdülən problemlərin sevgiyə mane olmaması üçün hər zaman düzgün davranmağa və problemləri həll etməyə çalışırlar.

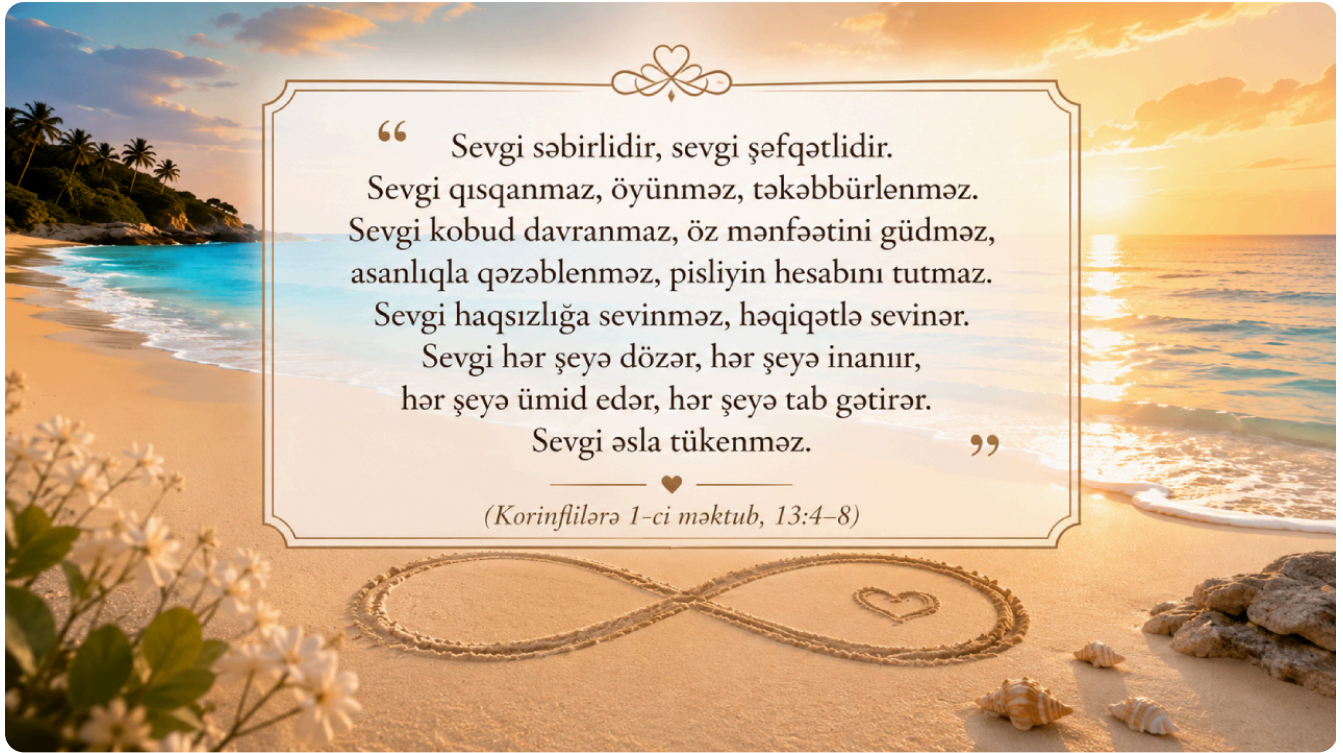
Həqiqi sevgidə bezginliyə yer yoxdur. Əksinə, dünyada da, axirətdə də sonsuza qədər birlikdə olmaq arzusu var.

Allah sevgisinə əsaslanan sevgidə insanın ən böyük arzusu sevdikləri ilə həm dünyada, həm də axirətdə sonsuza qədər birlikdə olmaqdır. Çünki sevilən şəxsin varlığı insan üçün böyük bir nemətdir. İnsan necə ki, sahib olduğu gözəl bir nemətin heç vaxt bitməsini istəmirsə, sevdiyi insanla olan birliyinin də heç vaxt sona çatmamasını, əbədi davam etməsini arzulayır.

Nəticə

Nəticə olaraq, Allah sevgisinə əsaslanan həqiqi sevgi insanın öz-özünə meydana gətirdiyi keçici bir duyğu deyil. O, mənbəyini Allah sevgisindən alan, Allahın qəlblərdə bir nemət və lütf olaraq yaratdığı xüsusi bir bağlılıqdır. Bu səbəbdən belə bir sevgi tükənmir, adiləşmir, bezginliyə çevrilmir və zamanla yox olmur. Əksinə, getdikcə güclənir, dərinləşir və qalıcı olur. Sevginin mənbəyi Allah olduğu üçün onun istiqaməti də daim gözəlliyə, yaxınlığa, bağlılığa və davamlılığa yönəlir.

Bu sevgi anlayışı yalnız nəzəri bir fikir deyil. O, insanlara münasibətə, hadisələri dəyərləndirmə tərzinə və həyata baxışa istiqamət verən əsas prinsiplərdən biridir. Bu baxış sevgi, şəfqət, mərhəmət, bağlılıq, dözümlülük və insana dəyər vermək üzərində qurulduğu üçün, həqiqi sevginin insan ruhunda yaratdığı dərinlik və gözəllik aydın şəkildə görünür.

“ Sevgi səbirlidir, sevgi şefqətlidir.
Sevgi qısqanmaz, öyünməz, təkəbbürlənməz.
Sevgi kobud davranmaz, öz mənfəətini güdməz,
asanlıqla qəzəblənməz, pisləyin hesabını tutmaz.
Sevgi haqsızlığa sevinməz, həqiqətlə sevinər.
Sevgi hər şeyə dözər, hər şeyə inanır,
hər şeyə ümid edər, hər şeyə tab gətirər.
Sevgi əsla tükenməz. ”

— ♥ —
(Korinflilərə 1-ci məktub, 13:4–8)